

дали на пжтя една котка; тя се била изтегнала и мечела, като че три дни на дъжда е стояла,

— Какво ти е, стара мърморке? — попитало я магарето. — Защо тѣй печално пѣшеш?

— Е, какъ нѣма да запѣшеш, като ще ти одератъ кожата, — отговорила котката. — Видишъ ли, остарѣхъ, зжбитѣ ми отжпѣха и, разбира се, сега ми е по-приятно да лежа до печката и да си мъркамъ, отколкото да гоня мишкитѣ. А господарката ми е недоволна отъ това и искаше да ме удави, но азъ на врѣме побѣгнахъ. Но белята е сега, какъ ще се прѣхранвамъ.

— Да отидемъ въ Бременъ, — казало магарето. — Ти нали знаешъ да пѣшешъ? Ще постж-пишъ заедно съ насъ въ градската музика.

Харесалъ се на котката много този съвѣтъ и тя тръгнала заедно съ магарето и кучето.

Слѣдъ малко минали покрай единъ дворъ, а на портата стоялъ единъ пѣтель и пѣлъ изъ цѣло гърло.

— Ей, ти ме оглуши бе! — казало магарето. — Защо си дерешъ толкосъ гърлото?

— Ехъ, по неволя пѣя — отговорилъ пѣтельтъ. — Прѣдсказахъ хубаво врѣме за други день, а господарката знае, че въ хубаво врѣме гости ще дойдатъ и безъ жалостьъ заповѣда на готвачката да ме заколи и приготви за гоститѣ. Тази вечеръ ще ми отрѣжатъ главата, затова искамъ за послѣденъ пжтъ да си попѣя.

— Ахъ ти, червено гребенче! — казало му магарето. — Хайде ела съ насъ въ Бременъ, все ще бжде по-добрѣ, отколкото да умрешъ отъ ножъ. Ти имашъ хубавъ гласъ, и ако ние дадемъ заедно единъ концертъ, скжпо ще плащатъ, за да ни слушатъ.

Пѣтельтъ се съгласилъ и тѣ тръгнали четиримата.